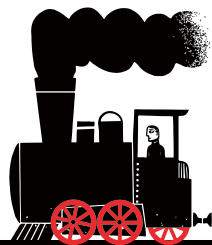

Andana
editorial

EL Maquinista

PREMI DE
NARRATIVA
INFANTIL ENRIC
LLUÇ CIUTAT
D'ALGEMESÍ

Ajuntament d'Algemesí

Aquesta obra ha obtingut el VI Premi de Narrativa Infantil Enric Lluç Ciutat d'Algemesí.

El jurat l'han format Marta Trezano, Enric Lluç, Vicent J. Climent, Ricard Peris i Inmaculada Trull.

© del text: Víctor Aldea
© il·lustració: Robert Garcia
Assessorament lingüístic: Núria Farràs i Giol
© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

1a edició: març de 2023
ISBN: 978-84-18762-86-4
Dipòsit legal: V-877-2023

Imprés a la UE

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra podeu adreçar-vos al CEDRO (www.conlicencia.com; 917 02 19 70 / 932 72 04 47). Tots els drets reservats.

il·lustracions de
Robert Garcia

**Víctor
Aldea**

*Per a l'Esteve,
perquè em dona impuls al cor i al cap,
ben bé com si em calcés molles als peus.*

Soc el Martí

La primera vegada que vaig saltar d'una teulada vaig quedar penjat d'una bandera de les que onegen a la façana del centre cívic del barri. L'extrem del pal em va atrapar els pantalons per una traveta, un dels forats per on passa el cinturó. I allà em vaig quedar penjat com si fos un pernil o un fuet d'aquells que es deixen assecar als soterranis de les cases de muntanya. Sort que era de nit i no em va veure ningú.

Les primeres vegades, ja se sap, les coses mai no acaben de sortir com voldríem!

Després d'aquella experiència, però, he tingut temps de practicar fins que he perfeccionat l'art de saltar per les

teulades i ara ja puc dir que en soc gairebé un professional. El que més costa és frenar quan fa estona que salto per terrats i teulades amunt i avall. Duc tant d'impuls que si no em controlés sortiria disparat cap endavant, acabaria a l'illa de Mallorca i esmorzaria ensaïmades farcides de cabell d'àngel o de sobrassada dia sí i dia també.

A casa no en saben res. És el meu secret. Sí, sí, ara no em miris amb aquesta cara! Segur que, de secrets, tu també te'n deses una mà plena.

Els pares tenen una parada de peix al mercat de Sant Antoni i allí s'estan tot el dia, llevat de dissabte a la tarda, que s'agafen festa i van a berenar xocolata desfeta i melindros al carrer de Petritxol, un carrer molt estret i una mica fosc que hi ha a cinc minuts, caminant, de la catedral.

Mare meva, si no me la conec bé, jo, ara, la teulada de la catedral! Hi he saltat més de cent vegades!

Ciutat Vella és el meu barri preferit de Barcelona, perquè és on visc i perquè és on hi ha més teulades de cases. A la resta de la ciutat no, que no n'hi ha, de teulades. Al capdamunt dels edificis només hi ha terrats.

I és precisament a Ciutat Vella on comença aquesta història. Una història de molles elàstiques, d'olor de peix, de rates i de gats. De molts gats. Dels gats del

barri que havien desaparegut. Però, sobretot, d'un gat, el Bolavà, el gat de la meva millor amiga, la Muntsa. Anem a la mateixa escola, però a classes diferents. Tots dos fem sisè de primària.

Misteri

–Mar... tí! Mar... tí! Que... ets... a ca... sa? Martí! –algú trucava a la porta amb insistència.

M'estava rentant la cara després de fer la migdiada de dijous. Vaig cuitar a obrir la porta amb la cara encara molla.

Era la Muntsa, la meva millor amiga, que venia esbufegant. Havia pujat les escales d'una revolada i no podia dir ni fava. Havia recolzat l'esquena a la paret i panteixava.

No, al nostre bloc de pisos no hi tenim ascensor. Diu que en volen posar un, però s'ha de votar a la propera reunió de veïns. Es veu que és tan car que la meitat dels

veïns defensa la idea que pujar escales és molt sa i que no cal gastar tants diners en un aparell que només farem servir els que vivim als pisos de més amunt.

Els pares i jo vivim en un quart pis, sota teulada. Els de casa tenim les cames ben dures, de tant pujar i baixar escales!

La Muntsa tenia la cara vermella com un perdigot i els cabells llargs tots esbullats i aixafats al front, com si els hi hagués llepat una vaca.

–Què passa, Muntsa? Anem a la cuina –vaig dir-li mentre la feia passar i tancava la porta darrere seu–. Vols beure alguna cosa?

–El que vull és trobar el Bolavà. Que l’has vist? Tot el dia que el busco i no res.

Vaig arronsar les espatlles i vaig fer que no amb el cap.

–Ha desaparegut. Ningú no en sap res. Ni l’han vist ni l’han sentit.

Em vaig quedar mirant la meva amiga i hi vaig pensar una estona. Cinc dies enrere la Pepita, la bacallanera del mercat, també havia perdut la seva marruixa, i el mateix havia passat amb l’Anton de la fleca. Era molta casualitat que tres gats del barri haguessin desaparegut en menys d’una setmana.

–Potser hauríem d’organitzar equips de recerca, com a les pel·lícules, per trobar-lo –li vaig suggerir, però la Muntsa se’m va quedar mirant i va moure el cap a banda i banda.

–No crec que els veïns tinguin ni temps ni ganes de sortir al carrer a buscar un gat –va sospirar. S’havia assegut al sofà del menjador de casa i va agafar el got d’aigua que li ofería.

–També tinc suc i llaunes de taronjada i de cola, si et ve de gust.

–No, l’aigua ja està bé.

–Els del barri són bona gent.

–I tant que sí, però tothom va massa atrafegat i tenen cinquanta mil coses al cap, per muntar equips de rescat. No sé què fer, Martí. M’ajudes a buscar-lo?

–I és clar que sí, burra. Em poso l’abric i baixem al carrer a veure si tenim sort.

I mentre anava a l’habitació, vaig deixar la Muntsa al menjador. La meva amiga havia clavat els ulls en un còmic de superherois que el pare m’havia comprat al mercat de Sant Antoni feia uns quants diumenges al matí. Ja me l’havia llegit tantes vegades que me’l sabia del dret i del revés.

–Saps què ens aniria bé, Martí? –va cridar des del menjador.

-No.

-Tenir poders de superherois que ens ajudessin a solucionar tots els problemes que tenim.

«Ai, Muntsa, què acabes de dir», vaig pensar jo des de l'habitació mentre em botonava l'abric.

-Som-hi?

Vaig convidar la Muntsa a tornar al carrer. Vaig agafar les claus de casa i vaig tancar la porta del pis.

Les desaparicions no s'aturen

Quan vam sortir al carrer feia fresca. El sol començava a anar de baixa i unes llenques de núvols esgarrinxaven el cel, de color cada cop més ensopit.

La Muntsa cridava:

-Bolavà, on ets? Bolavà!

Jo me la mirava i feia que no amb el cap. Què es pensava, que el gat sortiria del seu amagatall només de sentir el seu nom? Em semblava que no. Però la Muntsa s'hi havia encaparrat, tant sí com no, i vaig decidir seguir-li la veta, fins que ja vam veure que aquell sistema ens serviria de ben poc.

Havíem recorregut bona part dels carrers més propers i del Bolavà, ni rastre. Havíem mirat parcs i cantonades.

Ens havíem passejat pels voltants dels contenidors de colors per al reciclatge. Havíem entrat a dotzenes de botigues, havíem trucat el timbre de desenes i dotzenes de pisos per preguntar-hi si no se'ls havia colat cap gat a dins, però res.

Esgotats i tristos, ens vam asseure a un dels pocs bancs de fusta que encara hi havia en un racó de la placeta davant d'on vivia la Muntsa.

Esubufegàvem i ens miràvem el món que passava pel nostre costat.

I aleshores ens vam adonar del que havíem tingut davant dels nassos sense voler-nos-en adonar. La placeta era plena de veïnes i veïns que feien el mateix que nosaltres.

–Cua de Pansa, on ets? Cua de Pansa!

–Espina de Peix, on ets? Espina de Peix!

–Nas de Pardal, on ets? Nas de Pardal!

–Bigotis de Sucre, on ets? Bigotis de Sucre!

Molts veïns i veïnes havien perdut el gat i, com la Muntsa i jo, havien sortit a buscar-los. Les mixes havien tocat el dos i no hi havia qui sabés on s'havien ficat.

La senyora Maria i el senyor Isidre enganxaven amb cinta adhesiva fotocòpies amb la fotografia del seu gat allà on trobaven lloc. Es veïen tots pansits.

–Ajudeu-nos a trobar el Cap de Trons, la nostra mixeta. Fa dos dies que va desaparèixer de casa i ja no sabem on més buscar-la! –va demanar-nos el senyor Isidre amb la veu trencada. La senyora Maria feia que sí amb el cap en silenci. Tenia els ulls negats de llàgrimes.

–Han anat a la policia? –vaig preguntar-los.

–Sí, però ens han dit que això de tocar el dos ja ho tenen, els gats. Que no ens hi amoïnem i que ja tornarà quan tingui gana. Ens han informat que no hi poden fer res perquè no és la seva competència. Nosaltres seguirem enganxant cartells i preguntant pel veïnat si algú en té cap notícia. Aneu cap a casa, que és tard i començarà a fer fred.

I el senyor Isidre i la senyora Maria van enfilat carrer amunt amb les espatlles arronsades i els llavis petits.

–Martí, que no el trobarem mai, el Bolavà! –va somicar la Muntsa i aleshores va fer un badall. Estava tan esgotada que va acotxar el cap a la meva espatlla i es va quedar adormida gairebé en el mateix moment d'aterrar-hi.

–Et prometo que trobaré el Bolavà per a tu. No pensis ni per un moment que deixaré la meva millor amiga sense l'animal de companyia que més estima. I que jo mateix et vaig regalar en trobar-me'l davant de casa dins d'una capsula de sabates.

En aquell moment va arribar l'Hug, el germà gran de la Muntsa, que en veure-la adormida va agafar-la en braços i va pujar-la a casa, al tercer pis. Per sort, el seu edifici sí que en tenia, d'ascensor!

Vam trucar a casa seva i vam deixar la Muntsa adormida al seu llit, mentre la seva mare em perseguia i em demanava si la nena estava bé i si sabíem res del Bolavà.

-Des d'aquest matí, quan ha trobat a faltar la marruixa, que la Montserrat no ha parat de buscar-la amunt i avall.

La Muntsa no se'n diu. En realitat es diu Montserrat, però jo sempre havia sentit que tothom l'anomenava Muntsa. Com un altre amic meu, que es diu Francesc, però tots li diem Quico, o la tieta Maria Teresa, un nom que no li agrada gens i vol que tothom li digui Maite. Això dels noms va com va, tu!

-Vaig a fer un cop d'ull a veure si trobo el Bolavà
-vaig dir acomiadant-me de la Consol, la mare de la Muntsa i de l'Hug. Vaig baixar les escales d'una revolada, vaig córrer cap a casa, vaig pujar corrents fins al nostre quart pis sense ascensor, vaig entrar a l'habitació i, amb el cor a la boca, vaig obrir la capsa on desava els secrets més secrets.

Em vaig calçar les molles dels avis, vaig obrir la finestra, vaig respirar fondo i vaig saltar.

Guarda'm el secret: soc el Martí Saltateulades

Havia sortit al carrer per la finestra de l'habitació. M'havia assegurat que en aquell moment no passava ningú pel carrer i havia saltat fins a la teulada de l'edifici de davant.

Enfilat a una teulada, la ciutat es veu de manera molt diferent. És com un joc de construcció de mides i colors variats. Si vius en una casa o un bloc de pisos alts, fixa't en la teulada, o puja al terrat i mira la barriada des d'allí. Veuràs com la ciutat no sembla la mateixa.

La gent del carrer es veu petita i llunyana, tot i que potser només són a pocs metres de distància. Els cotxes, les motos, els patinets i les bicis es posen en marxa i s'aturen molt sovint perquè el trànsit a Barcelona és de por i els carrers de la ciutat són plens de vehicles.

De vegades, em fa l'efecte que saltar per les teulades és com navegar una mica pel mar, com el que tenim al port de Barcelona, quan el vent encrespa l'aigua i hi aixeca petites onades. Les teules fan el mateix dibuix.

Vaig mirar cap avall.

Els llums dels fanals esquitxaven el barri d'una llum de color de llimona i jo provava de veure si hi descobria res d'especial. S'havia fet fosc tot d'un plegat i ara la gent començava a desaparèixer dels carrers per refugiar-se a l'escalfor de casa seva.

I del Bolavà, ni rastre. Ni del gat de la Muntsa ni de la resta de gats que havien desaparegut.

Saltant, saltant, vaig arribar sense voler-ho a l'estàtua de Colom i em vaig asseure entre els cabells de ferro forjat del descobridor d'Amèrica. Vaig mirar endavant i vaig clavar els ulls al mar.

